

היא עדין לא נגבה
את השוקולד מהשפתים
וכבר חושבת על כדור
בראש. כי אי-אפשר להמשיך
להכבל אל בית הממתקים
אז תמי יוצאת לשחק עם
מכשפות. הן אומרות לה
שיש חפש אבל רק לאחרות
כי תמי תמיד בהריון
אבל אוהבת לעשו. היא קונה
שוקולד וסיגריות היא רוצה
להיות במקום אחר. אבל
לבית הממתקים יש ריח של
אפטר שייב ותמי אוהבת
לשחק. הראש שלה מלא
מלא והלב שואג: הצילו!
יש לי חלב בורידים.
חלב במקום דם. אני הופכת
לחית פרא וכשאני חושבת
על זה אני מעלה עשן ואז
האפטר-שייב מתנדף והולך
לשחק עם תמי אחרת.

כלם אוהבים את שלגיה
בגלל שערה השחור, עיני
התכלת, ההפקר. כי אמא
שלה זרקה אותה מהבית
יפיה נמצא בסכון
והיא יכולה יום אחד
להעלם. כי לבה עלול
להעקר. כלם אוהבים את
שלגיה בגלל השחור
והתכלת. אבל שלגיה
לא אוהבת את שלגיה
היא אוהבת כל מה
שעלול למחוק את השחור
והתכלת. כל מה שעשוי
לעשות לה קבר. כפפותיה
הלכנות נעוצות אל הקיר
בבית הנסיה, איש מקריח
עם לב רחום שלעתיים תכיפות
מקשיח. לא, היא לא יכולה
לברח. משכנעת שהנסיה
הוא כל מה שחפשה בייער
בטרם פגשה בגמדים
שטפסו על גופה הצחור,
התרוממו, התנשאו ולקקו,
אבל הגמדים חיים בקומנה
ושלגיה בתוך תוכה היא
שמרנית.

תפוז כתום

אצבעותיך מפלחות את מרכז לבי
כאלו היה תפוז כתם
בדיוק מפתיע מוצאות את נקדת מרכז העצב
נדחפות פנימה ברעב תאוותני
יוצרות בו חלל ריק
אוויר לנשימה
המתמלא באור כחל
מיץ מתוק מריר נגר
על אצבעותיך
צובע בברק כתמתם את שפתיך התופחות

כיפה אדומה

מישהו זעק זאב זאב וברא את עולמם.
הצידים הביטו ולא ראו שום זאב,
כך נבנה חדרם, בצלו של זאב ממצא.
שם הם ישבו וחכו לגאלה.
תמיד הוא נכנס ויצא מן הדירה.
לילה אחד היא יצאה ולא חזרה.
כל יום הוא הרג את הזאב בשבילה
צנת הבקר הכתה בפניה ביד נעלמה,
קוק קוק או... קוק קוק או... צוחה בראשה הקוקיה
על רקע הדברים שחלפו תמיד היא אהבה רק מי
שלא הרג את הזאב בשבילה ודפק את ראשה
ברצפה. אבל הוא הרג את הזאב בשבילה
לכן כעת היא נועלת נעלים אדמות
ומחכה בתחנה